Ч. 122 Четвер 3 (15) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеням оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(„Pest. Lloyd" о угоді і єї будучности а погляди „Slovensk-ого Narod-а". — Чому уступив кабінет Дюпюя. — Процес Христіяніґо).

В листі з Відня доносить Pest. Lloyd, що австрийске правительство постановило собі рішучо позістати на своїм становищи доти, доки §. 14 не стратить свого значіня. Правительство австрийске скористало з часу, в котрім вели ся переговори з Угорщиною на то, щоби порозуміти ся також з партиями більшости Ради державної і забезпечити собі вповні більшість в Раді державній навіть на случай розправи угодової. Проекти угодові будуть предложені Раді державній зараз, скоро лиш она збере ся, а обструкция не буде могла їх повалити. — В виду сеї вісти в Pest. Lloyd-і дивним трохи виглядає то, що пише Slovenski Narod. З відзиву сеї ґазети виглядалоби, що дотеперішна правиця розбита і она не може творити більшости, хиба що правительству удало ся хоч би лиш для самої угоди з Угорщиною позискати часть опозицийних Німців. Slov. Nar. доказує именно, що теперішна угода з Угорщиною буде вже послідна. Жаль лиш того, що се дає можність правити державою без парляменту. Правительство, котре журить ся о заспокоєнє кождого бажаня Поляків і клерикалів, не увзглядняє ані в найменшій части найбільше гноблених зі всіх народів славяньских Словінців. Але скорше чи пізнійше треба буде конче скликати Раду державну, а коли прийде під голосоване угода заведена на основі §. 14, тогди настане наш обрахунок з міністерством.

Димісия кабінету Дюпюя значить в теперішну пору скріплене републиканьского елементу. Дюпю належав до тих, що заєдно хитали ся і не знали чи рішучо станути на становищи републиканьскім. Він і єго товариш, міністер справедливости Лебре старали ся всіма силами, щоби не допустити до ревізиї процесу Драйфуса, а коли остаточно побачили, що змаганя републиканьскі переважають аґітацию роялістів і клерикалів, станули і они більше рішучо по стороні републиканьскій. Більшість палати послів пізнала ся однакож на Дюпюю, зміркувала, що єго зарядженя підчас перегонів минувшої неділі могли лиш ослабити популярність президента Любета і длятого ухвалила 321 голосами против 173 порядок дневний: Палата готова підпирати лиш таке правительство, котре би рішучо боронило републиканьского устрою і удержувало порядок". Слова „рішучо" і „републиканьский устрій" були вимірені проти Дюпюя і він подав ся до димісиї.

Перед судом полицийним відбув ся вчера процес против Христіяніґо, котрий в Отейль кинув ся був з палицею на президента Любета. Христіяні оправдував ся тим, що він був так подразнений, що не знав, що робить. Суд однакож був иншої гадки і **засудив Христіяніґо на 4 роки вязниці.**

Новинки.

Львів дня 14-го червня 1899.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував старших комісарів повітових: Володим. Богуцкого. Ник. Покиньского і Ант. Шидловского старостами в Галичині.

— **Конкурс на два придані для слуг** в фундациї ім. Франц-Йосифа, основані пок. дром Йос. Малиновским по 237 зр. 50 кр., розписав маґістрат м. Львова. Кандидатки, родом з Галичини, християньского віроісповіданя, у віці від 18 до 30 літ, жиючі у Львові від трех років і заняті цілий час в службі у того самого хлібодавця, мають внести прошеня о прип щене до льосованя до дня 30 н. ст. червня на руки львівского маґістрату. Льосованє відбуде ся дня 11-го н. ст. вересня.

— **Станиславівскі руско-народні товариства** устроюють в 38-літні роковини смерти Тараса Шевченка в четвер дня 15-го червня 1899 в Станиславові в сали товариства ім. Монюшка торжественні вечерниці. Програма: 1. Вступне слово. 2. Невольник, драма Шевченка-Кропивницкого, музика М. Лисенка і О. Людкевича, акт І, ІІ і V, відограє драматичний кружок станиславівского „Бояна". 3. „Гей по горі" М. Вербицкого в переробці Ф. Колесси, відспіває мішаний хор „Бояна". 4. а) Тріо Ц. М. Вебера Op. 39 і б) Терцет „Замовкли торбани" І. Лаврівского на фортепян, флет і віольончелю, виконають пп. Ш., З. і Г. 5. „Урра у бій" Н. Вахнянина відспіває мужеский

13)

ВІКТОРИЯ.

Істория одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Конець).

Іван стрічає Камілю на улици; она їде в товаристві матери, вітця і молодого Річмонда; віз задержано і почала ся чемна розмова з Іваном.

Каміля хапає єго за руку і каже:

— Ти не був у нас. А була така хороша забава; ми ждали аж до послідної хвилї на тебе, а ти не прийшов.

— Я не мав часу — відповів він.

— Даруй, що я від тоді не була у тебе — говорила дальше. — Але тепер в найблизших днях прийду цілком певно, як лиш Річмонд від'їде. Ах, якаж то була забава! Викторія заслабла і єї відвезли до дому, ти чув о тім? Відвідаю єї сими днями. Але їй певне вже лїпше, може вже цілком здорова. Я подарувала Річмондови медальон, майже такий самий як твій. Слухай Іване, мусиш менї обіцяти, що будеш пильнувати тепла в хатї, як пишеш то все о тім забуваєш і у тебе страшенно зимно. Задзвони все на служницю.

— Добре, буду на неї дзвонити — відповів Іван.

І пані Сеєр розмавляла з ним, питала як іде єго робота, чи скоро скінчить свою повість? Она з нетерпеливостию жде на найблизшу єго книжку.

Іван дав їй потрібні поясненя, поклонив ся глубоко і бачив як віз від'їхав. Як мало єго то всьо обходило, той віз, ті люди, та балакапина?

Якийсь холодний, порожний настрій заволодів ним і не покидав єго в часї цілої дороги до дому. Поперед єго двері ходив улицею там і назад якийсь мужчина; коли приступив близше, пізнав в нім давного знакомого, колишного учителя з замку.

Іван привитав ся з ним.

Учитель був в довгім, теплім, добре вичищенім плащи і дивив ся сьміло та бундючно.

— Перед вами стоїть ваш приятель і товариш — сказав до Івана. — Від часу, як ми послїдний раз бачили ся, зайшли зі мною дивні зміни. Я оженив ся, маю власний дім, малий огородець і жінку. Чудно діє ся на сьвітї. Що ви на то скажете?

Іван видивив ся на него здивований.

— Нічого не кажете; добре. Отже бачите то так було. Я учив єї сина. Она має сина від першого чоловіка; була вдовою. Отже я оженив ся з вдовою. Можете менї сказати, що того не було сподївати ся; а однако так склало ся. Жию дома, доглядаю огородця і т. д. Бачите, як то склало ся!

— Желаю вам щастя! — сказав на то Іван.

— Стійте, нї слова більше! Я знаю, що хочете сказати. А на тамту, на першу — ви так именно хочете сказати — на любов вашої молодости ви вже забули? Ті самі слова хотїли ви сказати. Сьмію вас, друже, спитати, — де моя перша, молодеча, вічна любов? Чи не взяла собі капітана артилєриї? А впрочім поставлю вам ще одно питанє. Чи ви бачили коли, аби чоловік дістав ту, яку повинен мати? В одній казцї оповідає ся, що Господь вислухав якогось чоловіка і він дістав за жінку свою першу і одиноку любов. Але з того не богато щастя вийшло для него. Чому нї? — спитаєте, а я вам відповім: з тої простої причини, що она зараз по тім умерла, — чуєте, зараз, в тій хвили. Ха, ха ха! Так то все діє ся. Очевидно не дістає ся жінки, якої хотїлось би, а як то коли раз лучить ся, то она зараз умирає. З того виходить, що чоловік мусить старати ся о другу любов і не мусить зараз від тої зміни умирати. Кажу вам: природа так мудро то устроїла, що він може дуже добре видержати. Подивіть ся лиш на мене.

— Виджу — відповів Іван; — вам добре поводить ся.

— Навіть під денким взглядом знаменито. Маю одіж, обув, дім і родину, жінку і дитину — говорю о тім хлопци. Мої поезиї лежать в столику. По моїй смерти мають бути видані. Ви замітите, що я не маю з того ніякого вдоволеня. Отже знов милите ся; поки що розвеселюю ними мій дім. Вечером, коли засьвітить ся лямпа, отвираю столик, виймаю з него поезиї і читаю їх жінцї і хлопцеви. Она має сорок літ а він двайцять і обоє одушевляють ся ними. Як прийдете до нас, лишите ся на вечерю і на склянку ґроґу. Прошу вас. Нехай вас Господь милує.

Подав Іванови руку. Нараз спитав:

— Ви чули о Вікториї?

— О Вікториї? Нї. Ага чув, тепер, в тій хвили. —

хор „Бояна". 6. Живий образ. — Початок точно о годині 8-ій вечером. — Ціни місць: Льожа ч. I. і X. по 5 зр., прочі по 4 зр., фотелї по 1 зр. 20 кр., на бальконї по 1 зр. Крісло першорядне 1 зр., другорядне 80 кр., треторядне 60 кр. Партер 30 кр., для селян і учеників 20 кр. Ґалерия 15 кр. — Білетів дістати можна в торговли Вл. Стахевича а в день вечерниць вечером при касї. —По вечерницях відбуде ся комерс в сали касина міщаньского. — Вступ на комерс 25 кр., на покрите коштів салї і музики.

— **Зелїзничі пригоди.** Вечером дня 9-го с. м. приключила ся під Ніжневом зелїзнича пригода. Тамошний банмайстер віз враз з практикантом Спірою зелїзничі шини на дресинї. Недоглянули они, що за ними їде поїзд, та коли почули свист льокомотиви, оба вискочили з візка, але Спіра скочив так нещасливо, що пішов під колеса дресини. Рамя его цїлком поторощене та крім того має кілька инших ран. Банмайстер і люди, що попихали візок не потерпіли нїчого. — В сих днях в часї пересуваня возів на стациї Ходорів коло 11-ої години вечером відділило ся 8 возів; спинено їх ще на стациї. Поспішний поїзд, що їхав з Букарешту, мусів задержати ся перед стациєю і тому спізнив ся о 22 мінути. Та пригода не мала ніяких наслідків.

— **Град** дрібний але густий упав дня 11-го в охрестности місточка Березова. Шкоди не великі. Натомість так дуже постуденїло, що — як звідтам пишуть — люди виходять до роботи в зимовій одежи. Як так довше буде, то крім фасолї, що вже цїлком припала, знидїють також і инші ярини.

— **Вистава селяньскої худоби** з повітів богородчаньского і станиславівского відбуде ся дня 15 с. м. о 2-ій годині з полудня в Станиславові на торговици при ул. Галицкій.

— **Самоубийство** Зі страху перед карою повісив ся вояк 55 полку піхоти з 15 компанії. Він украв другому воякови 60 кр., а коли крадіж викрила ся, утїк з Тернополя до сусїдного села, де стратив відвагу до дальшої дезерциї. Пішов до ліса і повісив ся, аби не відсиджувати кари у вязниці.

— **Нещастна пригода.** Тамтого тиждня в селї Гутиску коло Бібрки гаєвий гр. Романа Потоцкого Станислав Бобеляк обходив ліс, а умучений довгим ходом хотів з жерела напити ся води. Повісив стрільбу на дерево і нахилив ся до жерела. Втім стрільба від сильного подуву вітру упала, надаючи зачепилась курком о иншу гилю, вистрілила — і цїлий набій шроту попав Бобелякови в бік. Відвезено его до шпиталя у Львові і він тут закінчив житє. Полишив вдову і шестеро незаосмотрених дїтий.

— **Телєґраф без дротів по містах.** Марконї наміряє перенести свою систему тельґрафу без дротів до більших міст. Анґлійскі зелїзниці взяли під розвагу сю гадку Марконього, та мають робити проби в великих розмірах в сїм напрямі головно в Льондонї, де телеграфічні та телефонїчні получення вже за густі. В Чікаґо робив професор Ґрін ріжні досьвіди з системою Марконього: Два апарати уміщено на найвисших дахах і хоч між обома апаратами були дахи з материй, що не переводить електрики та крім того богато телеґрафічних дротів, депеша з одного апарату приходила цїлком незмінена до другого.

— **Мати соперниця.** В малім місточку Ямполи в подільскій ґубернії лучив ся нечуваний злочин Мати убила із зависти свою рідну доньку. Спали они обі в однім ліжку. Мати убила свою дитину вистрілом з револьвера та сказала при першім слїдстві, що донька наложила сама руку на своє житє. Доперва відтак показало ся, що мати була соперницею доньки та убила її із зависти. Донька мала віддати ся за чотири місяцї — однако в її судженім любила ся мати. Зависть довела її до нечуваного злочину. Протокол списаний із судженим показав, що мати справдї любила ся в нім. В тій справі веде ся остре слїдство.

— **Намальований офіцир.** Один молодий російский офіцир залицяв ся до доньки фарбяря в Москві. Старий батько бачив, що то нічим добрим не скінчить ся, тож заборонив офіцирови вступу до свого дому. Але той нічо собі з того не робив, ходив дальше та баламутив панночку. Вкінци вже було того батькови панни за богато. Коли одної днини прийшов офіцир в гостину, батько зловив его та понурив его голову у фарбі, приладженій на якісь матерії, а відтак позволив ему відійти. Коли офіцир вернув домів, хотів позбути ся при помочи мила немилої краски лиця. Так щож! Всї проби були пусті. Тоді нещаслива жертва мести фарбяря пішла до ґенерал ґубернатора Москви з жалобою. Ґубернатор насварив вправдї офіцира, але казав фарбяреви обмити ему лице. Та на се сказав гордо фарбяр, що довго намучив ся, заким винайшов таку фарбу, що нїколи не змиє ся. Цїкаво би бачити офіцира в тій хвили, як почув се. Тепер мусить піддати ся хемічним дослідам, та доперва за кілька недїль дістане его лице назад звичайну свою краску.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 14 червня. На нинїшнім засїданю угорского парляменту будуть предложені постанови в справі управильнення відносин митово-торговельних.

Гаґа 14 червня. На послїднім засїданю мирової конференциї подав голяндский репрезентант до відомости зібраних, що хтось викрадає президентови Стальови документи і подає їх зміст до англійских ґазет.

Париж 14 червня. Здає ся, що президент Любет поручить місию утвореня нового кабінету Поенкаре'ви.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

А. А. у Львові: Ви добре зробили, що запитали, бо відповідь для А. К. в Чорткові в передпослїдній переписцї була задля короткости неясна а з поспіху при-писаню вийшла навіть отверто сказавши — дурниця. Отже тут подаємо Вам опись, як відбуває ся тягнене льосів. Насамперед треба знати, що буває всїлякий плян льосованя, а плян той укладає ся на то, щоби по лїтах сплатити всю позичку, яку затягає ся запомочию видаваня льосів. Сербских льосів тютюнових (по 10 франків) н.

— Ви не бачили, що она слаба і чим раз більше чорніла на лици?

— Нї, від весни не бачив її ні разу. Она ще слаба?

Учитель відповів надто різко тупнувши ногою:

— Слаба!

— Я чув саме тепер — нї, я не замічав, аби она була слаба, не стрічав ся з нею. Она дуже слаба?

— Дуже. Імовірно вже умерла, розумієте?

Іван дивив ся то на учителя, то на двері дому, без думки, приголомшений, не знаючи чи має увійти до дому, чи стояти на улици, відтак знов подивив ся на учителя, на его довгий плащ, на капелюх; усьміхав ся безрадно заклопотаний і немов обиджений.

Старий учитель говорив дальше грізним голосом:

— Знов один примір; може тому заперечите? І она не дістала того, котрого хотїла мати, судженого з своїх дитинних лїт, молодого, хорошого поручника. Пішов одного вечера на польоване, цїлий набій влучає его в чоло і розбиває ему голову. Вікториа почала нездужати; хробак точив її серце; ми її приятелї бачили то. Перед кількома днями пішла на забаву до якихсь Севрів; впрочім она менї оповідала, що й ви мали там бути, але не прийшли. Одним словом на тій забаві добила себе; спомини її любови впливають на неї, она умисне танцює за богато, танцює цїлий вечер, танцює як шалена. Нараз паде на землю, поміст довкола неї зачервенів, її підносять і відвозять до дому. То послїдні її хвилї.

Відтак приступає учитель до Івана і каже до него строго:

— Вікториа умерла!

Як слїпий простягає Іван перед себе руки, немов би шукав опори.

— Умерла? Коли? Вікториа умерла!

— Так, умерла — відповідає учитель. — Нинї рано, перед полуднем. Недавно тому. — Вложив руку до кишенї і витягнув звідтам грубий лист. — А той лист дала менї, аби я вам его передав. Маєте. „По моїй смерти" — сказала. Она вже не жиє. Віддаю вам лист. Моє післанництво скінчене.

І не пращаючи ся, не кажучи нї слова більше, учитель відвернув ся і пішов поволи улицею аж зник на закруті.

Іван стояв держачи лист в руцї. Вікториа не жила. Він раз за разом кликав голосно її імя, а его голос був якийсь без чутя, майже твердий. Подивив ся на лист і пізнав письмо; були там великі і малі букви, прості рядки, а та що їх писала, не жила!

Він увійшов до сїний, пішов сходами на гору, найшов ключ від мешканя і отворив двері. Его комната була зимна і темна. Він сїв коло вікна і при послїднім сьвітлї деннім перечитав лист Вікториї.

„Дорогий Іване! — писала она. — Коли будете читати той лист, мене вже не буде. Тепер видаєсь менї все таке дивне, я вже вас не встидаю ся і пишу знов до вас, немов би нїчого не стояло тому на перешкодї. Бо як довго я ще була при здоровлю і жила, то волїлаб була радше день і ніч терпіти муки як писати до вас; але тепер розпочало ся моє конанє і я вже так не гадаю. Чужі люди бачили як бухнула з мене кров, лїкар оглянув мене і видів, що менї лишила ся ще рештка одної половини легких — то чого я маю ще встидати ся?

„Я лежала тут на ліжку і роздумувала над послїдними словами, які я до вас сказала. То було того вечера в лісї. Тодї не гадала я, що то будуть мої послїдні слова до вас, бо инакше була би я зараз попращала ся з вами і вам подякувала. Тепер вже не побачу вас більше і тому жалую, що я не кинула ся перед вами на колїна і не цїлувала ваших чобіт і землї, куди ви ходили та не показала вам, як невисказано я вас любила. Я лежала тут і бажала вчера і нинї, аби могла мати на тілько здоровля, щоби поїхати до дому, піти до ліса і найти то місце, де ми сидїли, як ви держали обі мої руки в своїх: бо тодї лягла б я там і шукала би, чи не найду якого вашого слїду і обцїлувала би кожду травку довкола. Але тепер не можу поїхати до дому, хиба що полїпшилось би менї, як мама гадає.

„Дорогий Іване! Аж дивно погадати, що я нїчого иншого не зробила, як хиба то, що прийшла на сьвіт і вас любила, а тепер маю розставати ся з житем. Вірте менї, що чудно так лежати і ждати на день і на годину. Крок за кроком віддалюю ся від житя, від людий на улици і від міского гамору. Весни вже певне нїколи не побачу, а доми, улицї і дерева в парку переживуть мене. Нинї мала я на тілько сили, що сидїла трохи в ліжку і дивила ся крізь вікно. На улици стрітило ся двоє; они повитали ся, подали собі руки і сьміяли ся з того, що говорили; а менї було так дивно, що мушу лежати і дивити ся на то та й умирати. Мимохіть мусїла я погадати: они обоє там на улици не знають, що я лежу тут на горі і дожидаю своєї години; але хочби й знали, то мимо того витались би і розмавляли як тепер. Минувшої ночи, як було темно, гадала я, що вибила моя послїдна година; серце почало стихати і менї здавало ся, немов би я чула як на стрічу менї з далека несе ся з шумом вічність. Але за хвилю вернула я здале-

пр. видано міліон а поділено на 10.000 серий, кожда серия по 100 нумерів. В пляні тягненя сказано так: Що року мають відбувати ся три тягненя: в січни, маю і вересни; при кождім тягненю має ся витягнути тілько а тілько серий на амортизацию, тілько а тілько на премії (кілько именно — того на память не знаємо, але то єсть виписано на кождім льосї). При кождім премійнім тягненю перше тягненє виграє головну виграну. Та головна виграна єсть з гори обчислена і визначена, але на котрий льос (значить ся, на котру серию і котрий нумер) она припаде, сего нїхто не може знати, бо серия і нумер мають бути витягнені, того не знають анї ті, що укладають плян, анї комісия, під котрої дозором се відбуває ся. Не серії, але скількість серий для кождого тягненя визначують ся з гори в пляні, а так само визначує ся з гори для кождого тягненя висота вигравання сум. Само тягненє відбуває ся так: До одного колеса щастя дає ся 10.000 чисел серий. З того колеса тягне ся лиш серії призначені на амортизацию (сплату) а тягне ся тілько серий, кілько визначено в пляні для кождого тягненя. Коли витягнуть н. пр. серию 3452, то всї нумери тої серії від 1 до 100 не виграють нїчого; льос. означений серию 3452 Ч, 1, або льос 3452 Ч. 2, або льос 3452 Ч. 99 сплачує ся лиш після курсу, (н. пр. 5 зр. 25 кр.). Але рівночасно відбуває ся і преміове тягненє. І знов в другім колесї щастя єсть 10.000 серий а в третім колесї суть лиш числа від одного до 100. При сїм тягненю тягнуть насамперед серию (н. пр. 9658) а до неї з третого колеса число (н. пр. 28). В пляні же сказано з гори, що при сїм першім тягненю (перша головна виграна) має ся виплатити таку а таку суму (н. пр. 75.000 зр.). Такий льос видано, але коли буде витягнений, в котрім роцї і при котрім тягненю (чи в амортизациї, чи премієвім тягненю на першім — головна виграна — місци чи на другім — друга головна виграна) того преці нїхто не може наперед знати і означити — се все лишає ся щастю. Витягнену серию і число вкидає ся назад до колеса і тягне ся другий раз, третий, і т. д. тілько разів, кілько єсть в пляні; як би щераз ту саму серию витягнено, то тягненє не важне і єї вкидає ся назад і тягне ся на ново. В той спосіб відбуває ся також тягненє льосів Базиліка. Краківскі льоси не мають серий а кождий льос єсть лиш значений числом а плян визначує кілько чисел що року треба витягнути. На 1900 р. н. пр. назначено до тягненя 1500 чисел — але які то будуть числа, того очевидно нїхто не може знати. Турецкі льоси не мають також серий а їх видано 1,980.000. Тоті льоси ґрупують ся знов по 5 разом. Коли буде витягнене н. пр. число 3480, то се значить, що рівночасно витягнено вже й числа 3481, 3482, 3483, 3484. — Видите з того, кілько треба писати, щоби річ добре пояснити. Не дивуйтеж ся, що з кількох слів при необачности вийшла дурниця. Наперед не можна знати, котра серия виграє, а коли комусь (як Ви кажете, якомусь офіцирови) дадуть знати, що він виграв, то видко, що знали серию і число єго льосу. То само могли би й ми Вам зробити. — Контори банкові беруть льоси на розпродаж; скоро би закупили на власність, то очевидно виграють так само як і хто небудь инший. Лиш, бачите, властителї контор за мудрі на то, щоби накупити льосів і чекати чи они може за 50 лїт чого не виграють; они купують льоси і зараз продають їх таким, котрі гадають, що цїле щастє у виграню. За продаж кажуть кажуть собі платити (курс) а декотрі ще й страшно циганять продажию на рати та далеко більше на тім заробляють як би виграли, коли би ті льоси держали у себе. — **Крамар в Г. п. П.:** Найперша і найлїпша фабрика всїляких сьвічок єсть в Пенцінґу і Сіммерінґу коло Відня, фабрика милярского товариства „Apollo". Контора і маґазин у Відни (Wien VII. Apollogasse Nr. 6, склад на Renngasse Nr. 2). Але нїяка фабрика не буде Вам безпосередно висилати по кілька фунтів сьвічок. Длятого або нехай крамарі спроваджують сьвічки за посередництвом „Народ. Торговлї", або нехай кільканайцять зберуть ся разом і спільно гуртом для себе спроваджують. — **Той сам в Станїславові:** На всї Ваші питаня міг би відповісти лиш лїкар оператор, коли би Вас оглянув. Чи в Станїславові єсть такий лїкар, котрий би підняв ся операциї очий, того не знаємо. Ми тої гадки, що найлїпше було би приїхати до Львова на клініку. — **Орленко:** Запитайте карткою може в Bazar-i krajow-ім у Львові ул. Третого Мая. Там мають иногдї вироби гуцульскі; але сумнїваємо ся дуже, чи де небудь дістанете готову вишивану сорочку. Запитайте також у филії „Народ. Торговлї" в Коломиї. — **П. Кор. в Ів.:** Роблене цегли з піску і вапна не так легке, як здає ся. Як би хтось змішав пісок з вапном і наклав у форму та виробив би цеглу, то она мусїлаби дуже довго лежати, щоби затвердла а все-таки не була би ще так тверда як палена цегла. Вапнянно піскову цеглу робить ся штучно при помочи пари, а як, то розповімо в слїдуючій переписцї, бо на то треба богато місця. Таку цеглу чи радше штучний камінь вирабляв вже передількома десятками лїт Француз Рансом (Ransome) і Нїмець Авенаріюс та Міхеліс а в послїдних часах став вирабляти цеглу з вапна і піску Поляк Ольшевский у Варшаві. — **Читатель Народ. Часоп. у Львові:** Такого інжинїра, котрийби займав ся їздою бальонами не знаємо. Віднесїть ся до львівского товариства полїтехнїчного або може до професора полїтехнїки Ґостковского. Впрочім коли боїте ся, щоби Вас не висьміяно, то опишіть свою ідею і пришлїть нам, а ми Вам скажемо відтак, чи годить ся робити дальші заходи, чи нї; о то не бійте ся, що ми використаємо Вашу ідею і може ще схочемо взяти на ню патент. — **Марія з Губич:** Коли Вам лїкар не порадив, то що ми звідси можемо порадити? Або ми можемо знати, що за причина, що Вам з ясен кров пускає ся? Може бути, що на зубах осів камінь, котрий ранить ясна; камінь той осїдає на шийцї зубів, саме при яснах і суне ся поміжи зуби а ясна та розриває їх, при чім і ясна дуже болять, особливо підчас їди. В такім случаю треба би аж той камінь на зубах відлупувати, а то міг би найлїпше зробити лиш дентист (лїкар від зубів), бо инший лїкар часто навіть не має відповідних до того приладів. Також острий конець зіпсованого зуба може ранити ясна. Часом можна собі самому нігтем або чимсь иншим відлупати камінь на зубі або викришити острий кінчик, лиш треба добре уважати, де саме болить, як болить, коли найбільше і шукати уважно причини. Впрочім варіть зїле шальвію (коли не маєте єго в городї, то купіть в аптицї) і помочіть нею ясна особливо по кождім їдженю. Коли би кров сильно пускала ся, то можна заварити дубової кори і тим полокати ясна. До полоканя уживати все теплої води з шальвії або дубової кори. (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ка і почала віддихати. Того чувства не можна описати. Мама каже, що тодї гадала я може о потоцї або водоспадї дома.

„Великий Боже, коби ви лиш знали, як я вас любила. Я не могла вам того показати, мене надто богато річий спиняло, а перед усім моя власна вдача. Тато був також такий злий для себе, а я єго дочка. Але тепер коли маю умерти і всьо за пізно, пишу до вас ще раз і кажу вам то. Питаю сама себе, по що я то роблю, бо вам то байдуже, тим більше, що я вже не буду жити; але я рада аж до послїдної хвилї бути близько вас, аби бодай не чути ся такою опущеною як доси. Коли то будете читати, то менї здаєть ся, що буду бачити ваші руки, ваше лице, ваші плечі, кождий ваш рух листом, як будете єго держати перед собою. Менї здаєть ся, що тодї не будемо так далеко від себе. Не можу по вас післати, бо не маю до того права. Мама хотїла вже перед двома днями посилати за вами, але я волїла написати до вас. Волїю, аби ви пригадували собі мене такою як колись, коли я ще не була хора. Пригадую собі ще, що ви — (тут було кілька слів пропущених —) мої брови і очи; але й они вже не такі як колись. Також для того не хотїла я, аби ви прийшли. Прошу вас також, аби ви не дивили ся на мене, як буду лежати в домовині. Я виглядаю майже так само як за житя, лише трохи блїдша, а лежу в жовтій сукни; але мимо того ви жалували би, як би прийшли і побачили мене.

„Я вже нинї кілька разів дописувала до того листу, а однако не сказала я вам і тисячної части з того, що хотїла. Менї так страшно умирати, не хочу умирати і надію ся цїлим серцем, що може ще хоч трохи пожию, хоч до весни. Тодї яснї дни і на деревах листє. Як би я тепер поздоровіла, то вже нїколи не була би для вас злою. Як я плакала і гадала о тім! Ах, я вийшла би і гладила кождий камінь на дорозї, дякувала би кождому ступневи в сходах і була би для всїх доброю. Нехай би менї вело ся не знати як зле, коби я лиш могла жити. Нїколи не нарікала би я нї на що, нї, до того, що напав би мене і бив, усьміхалась би і дякувала би Богу та хвалила єго, коби лиш могла жити. Моє житє таке пусте, я так нїчого не зробила для нїкого, а тепер треба з ним розставати ся! Коби ви знали, як я не хочу умирати, то ви може що й зробили би, нї, ви всьо зробилиб що лиш в вашій силї. Ви правда не можете нїчого зробити; але менї здавало ся, що як би ви і цїлий сьвіт молив ся за мене і не хотїв мене пустити, то Бог дарував би менї житє. Ах, яка би я була вдячна і нїколи не була би зла нї на кого, лише до всього сьміялась би; коби лиш могла жити.

„Мама сидить коло мене і плаче. Она сидїла й цїлу ніч і плакала за мною. То приносить менї трохи полекші, лагодить жаль, що я така опущена. Нинї гадала я: що би ви на то сказали, коли би я так стрітила вас на улици, хорошо одїта і не сказала вам нїякої обиди, лиша дала вам рожу. А відтак погадала я зараз, що вже нїколи не зможу зробити того, що хочу; бо вже нїколи не буду здорова. Я так часто плачу; лежу тихо і плачу заєдно, гірко плачу; мене не болять груди, коли лиш не плачу в голос. Іване, дорогий, любий приятелю, мій одинокий любий на сьвітї, прийди тепер до мене і посидь тут трохи, як стане смеркати. Я не буду тодї плакати, буду усьміхати ся як зможу, лише з радости і утїхи, що ви прийшли.

„Нї, де моя гордість і відвага! Тепер вже я не дочка мого вітця; але то тому, що не маю вже сил. Я від давна терпіла, Іване, вже довго перед тими послїдними днями. Коли ви були за границею, терпіла я і пізнїйше, як приїхала на весну сюди до міста, я терпіла кождого дня. Перше не знала я о тім, як страшно довга може бути ніч. За той час бачила я вас два рази на улици! Раз співали ви півголосом якусь пісню, як переходили попри мене, але ви не бачили мене. Я мала надію, що побачу вас у Сеерів, але ви не прийшли. Я була би до вас не говорила і не приступила би до вас, але була би вдячна, колиб могла вас хоч здалека бачити. Але ви не прийшли. І я погадала що то може через мене. О одинайцятій почала я танцювати, бо вже не могла стерпіти і ждати довше. Так, Іване, я любила вас, в цїлім моїм житю любила лиш вас одного. То я пишу, Вікторія, а Бог сьвідком того.

А тепер мушу вас попращати, вже майже темно і я вже не виджу. Будьте здорові, Іване, дякую вам за кождий день. Як полечу з землї, буду вам аж до послїдної хвилї дякувати і цїлу дорогу вимавляти тихо ваше імя. Будьтеж здорові на віки і простїть менї за всьо, що я вам злого зробила і за то, що не могла уклякнути перед вами і вас перепросити. Роблю то тепер з щирого серця. Будьте здорові, пращайте на віки. І ще раз дякую за кождий день, за кожду годину. Вже не можу.

Ваша Вікторія".

„Тепер велїла я засьвітити лямпу і коло мене зробило ся яснїйше. Я трохи дрімала і була знов далеко від землї. Слава Богу, не було так страшно як перше. Я чула навіть трохи музики, а передусім не було темно. Я така вдячна. Але вже не маю сил писати. Прощай мій любий...."

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).